

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

25. An Episcopus sine aliqua delegatione possit dispensare in legibus Summi Pontificis, quando non constat à Pontifice restrictam fuisse potestatem illius? Et an, quidquid potest Papa in toto orbe ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

Concilij, quando Pontifex talis decreti dispensationem concedit.

6. Excipiunt tertio aliqui, quando lex, vel canon iniungit penam, quae a solo supremo Principe iniungi potest: nam tunc sicut solius supremi Principis est, penam imponendo damnare: ita eiusdem solius erit, penam tollendo, absolueret, cum eius sit solvere, cuius est damnare. Hanc tamen exceptionem cum Alciato reiecit Sanchez lib. 8. de Matrimo. disput. 5. n. 4. Dicitur eodem fundamento: quia aliqui verbum, nisi dispensetur, frustra poneretur. Sed dici posset illud poni ad faciendum imperandum ab ipso supremo Principe dispensationem. Et haec omnia docet Amicus loco citato, cui ego addo Merollam tom. 2. disput. 4. c. 6. dub. omnino videndum; qui optime materiam hanc examinat.

RESOL. XXIV.

An Episcopus iure Ordinario possit dispensare in lege Concilij, seu Summi Pontificis, quoties facultas dispensandi non admittitur? Et notatur, quod quando Concilium, seu Summus Pontifex censuram abolutionem non referat, potestatem Episcopis abluendi ab illa videtur concessisse. Ex part. 3. tr. 5. & Misc. 2. Ref. 23.

1. Negativam sententiam docent communiter Doctores, quos citat, & sequitur Sanchez de matrim. tom. 1. lib. 2. disput. 40. num. 1. & tom. 2. lib. 7. disput. 7. num. 6. vbi sic asserit. Eo ipso quod lex editur a Pontifice vel Concilio, nec conceditur dispensatio, nequit Episcopus dispensare, sed censetur reservata dispensatio, propter id principium generale, quod inferior nequit in lege superioris dispensare. Ita Sanchez, & novissimè Volinus de potest. Episc. cap. 57. §. 1. Alcius de censuris tom. 2. disput. 8. cap. 3. ver. sed contra. Barboza de potest. Episc. part. 2. allegat. 13. num. 18. Reginaldus in practi tom. 3. lib. 31. cap. 27. num. 202. Molinus de ritu nup. lib. 2. differ. 11. num. 745. Gutierrez in can. 99. lib. cap. 5. num. 10. Gratianus in disputat. forensib. cap. 397. nupser. 33. & alij penes ipsos.

2. Non recte tamen aliquos contrarium docere, & quia apud me Basilium Pontius instar multorum est, ponam eius verba lib. 6. de matrim. cap. 8. n. 11. vbi sic asserit. Quartum an Episcopus dispensare possit, ut adhibeatur solemnitas nuptialis temporibus prohibitis. Equidem olim iure ordinario potuisse Episcopum dispensare, indubitatum est. Deinde extraordinario iure planum videtur dispensare posse, scilicet si aliquis casus urgeat, & non sit facilis aditus ad Pontificem, sicut in multis aliis iudicandum est. An autem extra hunc casum post legem latam a Concilio universali dispensare possit Episcopus, ex eo pendet an inferior Ordinarius in lege lata a Superiori possit aliquando dispensare, quod nulli negant, quos refert, & sequitur Sanchez, alij de contra affirmant posse, sequitur Sotum in 4. dist. 32. q. unic. art. 3. in fine, qui nec sunt numero pauci, nec auctoritate inferiores; quorum accedo sententia. Dispensare itaque Episcopum posse assero, interim dum illi non admittitur facultas dispensandi. Ita Pontius, qui magnam tribuit Episcopis auctoritatem, vnde etiam si facilis esset aditus ad Summum Pontificem, possent ex iusta causa, & de iure ordinario super leges Concilij generalis dispensare. Sed his non obstantibus, ego a negativam sententiam non desciderem.

3. Notandum verò hic obiter, quod stando in prima sententia, quam ego teneo, quando Concilium, seu Summus Pontifex censuram abolutionem non re-

feruat, potestatem Episcopis absolventi ab illa videtur concessisse. Ita Miranda in manuali Pral. tom. 2. quest. 30. art. 10. concl. 2. Sanchez de matrim. tom. 2. lib. 1. disp. 61. num. 3. Suarez de legibus lib. 6. cap. 14. num. 2. Henriquez lib. 10. cap. 35. num. 2. in glossa littera P. 194. Saytus de cens. lib. 2. c. 19. a num. 2. Gutierrez can. 99. lib. 1. cap. 5. & alij communiter.

RESOL. XXV.

An Episcopus sine aliqua delegatione possit dispensare in legibus Summi Pontificis, quando non constat a Pontifice restrictam fuisse potestatem illius? Et an quicquid potest Papa in toto Orbe, potest Episcopus in sua Diocesi, nisi expresse prohibeatur. Et inter cetera, quae in corpore huius Resolutionis explanantur, & inferuntur, tandem notatur Parochos non posse dispensare in legibus, si attendatur ius praesens, sed ex consuetudine tamen dispensat in ieiuniis, & observatione Festorum, etiamsi a Patri possit Episcopus. Ex part. 8. tract. 3. Refol. 11.

1. Vidam asserunt, quia Episcopus est Pastor ordinarius in sua Diocesi, sicut Pontifex in toto Orbe, licet sit ipsi subiectus: ergo in ijs, in quibus Pontifex non limitat eius iurisdictionem, habet potestatem ordinariam; & sic potest dispensare in omnibus casibus non reservatis Papae: sicut Confessor ordinarius potest absolueret ab omnibus peccatis non reservatis Papae, aut Episcopo. Suadet etiam haec sententia in capite nuper, de sententia excom. in 6.

2. Vbi eo ipso quod Papa sibi non reservat abolutionem excommunicationis, potest inferior Praelatus ab ea absolueret: ergo similiter eo ipso quod non reservat sibi dispensationem, potestatem dispensandi concedere videtur. Secundo, gravius est dispensare in votis, quam in legibus; quia haec sunt mere humanae: vota verò obligat iure diuino naturali; sed Episcopus potest dispensare in omnibus votis non reservatis superiori: ergo, &c. Tertio, quia in legibus Festorum, & ieiuniorum dispensat Episcopus, eo quod illi prohibitum est: ergo idem est in alijs legibus Pontificijs, in quibus dispensatio non fuerit illi prohibita. Quarto, quia dispensatio in his legibus est moraliter necessaria ad bonam populi gubernationem: ergo cum haec gubernatio committitur, consequenter datur haec potestas, nisi peculiariter excipiatur. Et ita hanc sententiam tenent Doctores, quos citat, & sequitur Basilium Pontius in relect. de sacram. confirm. part. 4. cap. 3. n. 5. quibus ego addo Valerum in differet. vtriusque foris verb. Dispensatio, differ. 8. Vegam in cap. 4. de iudicis, §. de adulteris, num. 41. & in cap. 2. eodem tit. n. 150. & 152. Solorzanum de Indiarum iure, tom. 2. lib. 3. cap. 10. numer. 31. Marchinum de Sacramento. tract. 1. part. 2. cap. 13. num. 19. Anganum de legibus, lib. 2. controvers. 5. num. 25. Torre in 2. 2. D. Thomas, tom. 1. quest. 87. art. 3. disput. 8. num. 3. Monetam commun. vlt. volum. cap. 5. num. 330. Homobonum in resp. cas. conscient. tom. 1. part. 2. resp. 67. & part. 4. resp. 207. Baumium in Theolog. moral. tom. 3. lib. 2. tract. 9. quest. 12. asserit. 3. & alios, asserentes, Episcopum idem posse circa sibi subditos, quod Papa in universali Ecclesia, nisi circa expresse reservata.

3. Sed ad propositam quaestionem negativè omnino respondendum est ex auctoritate D. Thomae in part. 3. quest. 97. artic. 4. ad 3. vbi sic ait. In lege humana publica non potest dispensare, nisi ille, a quo lex auctoritatem habet, vel is, cui ipse commiserit. Consentiantque huic sententiae ferè omnes Doctores, quorum plures refert, & sequitur Suarez lib. 3. Ref. 22. &

not. praerogative & signanter in tom. 5. tract. 1. Ref. 194.

Sup. hoc in Ref. praerogative, & in alijs eius primae annor.

Sup. hoc in Ref. seq. ad lin. 6. §. alter casus 8.

Sup. hoc infra in hac ipsa Ref. a §. Itaque, vique ad §. Hinc & magis late infra in Ref. 27. & supra in fine §. Norandum Ref. 22. &

LA N A E
Omnia
O. III. IV. V
E. III

superius in
 tr. 1. Ref. 3.
 Probatus,
 ref. Tertio,
 cursum in fi-
 nis, & in Ref.
 95. Nec
 obstat, ver.
 Secundo, &
 in §. Secundi
 argumēti, &
 in Ref. 98. §.
 1. in fine, &
 in §. vlt. & in-
 ferius intr. 3.
 Ref. 4. §. Sed
 nota, prope
 finem, ver.
 porge por-
 derecho, &
 hic infra in
 Ref. 13. §. 2.
 inter princi-
 pium, & me-
 dium, ver.
 Cetero es.

cap. 1. num. 4. & nos statim aliquos referemus. Pro-
 batur; quia inferior non habet potestatem in superio-
 rem, ideo contra potius illi subiectus esse debet; ergo
 non potest propria auctoritate dispensare in legibus
 illius. Patet consequentia; quia id esset exerce-
 re potestatem erga superiorē, & quasi destruere quod supe-
 rior fecit; cum dispensatio sit actus iurisdictionis, &
 relaxationis iuris induci per legem. Et istud hanc sen-
 tentiam tenet Sanchez lib. 8. de matrimo. disputat. 5.
 num. 9. Gutierrez lib. 1. can. 99. cap. 5. num. 10. Valen-
 tia tom. 2. disputat. 7. quest. 5. punct. vlt. Syluius in part. 2.
 quest. 9. art. 4. Salas de legibus, disputat. 20. sect. 3.
 num. 20. Granadus in part. 2. controuer. 7. tractat. 3.
 part. 2. sect. 1. n. 4. Gordonus in summo, lib. 3. quest. 13.
 cap. 3. num. 6. Amicus tom. 5. disputat. 6. sect. 4. num. 55.
 & Azorius tom. 1. lib. 5. cap. 15. quest. 7.

4. Dicendum est igitur, nullum inferiorem ha-
 bere potestatem dispensandi in legibus superioris, nisi
 superior expresse, vel tacite concedat, quod satis colligi-
 tur ex cap. inferior, dist. 21. & ex cap. cum inferior, de
 maioritate, & obedientia, ubi dicitur superiorem ab in-
 ferioi absolui non posse. Et ex Clementina, ne Roma-
 ni, de elect. & electi potest. in qua decernit Clemens
 V. legem superioris tolli non posse, neque in ea dispen-
 sari per inferiorem. Vbi glossa verb. inferiorem, &
 hoc maxime, inquit, cum ille inferior ab illo superio-
 re recipit potestatem. Ratio est: tum quia multa sunt
 in quibus de facto vt ordinaria potestatis Prælati in-
 feriores dispensare non possunt in legibus Pontificiis,
 etiam si earum dispensatio expresse eis prohibita non
 sit. Tum quia quandiu voluntas superioris lege ex-
 plicata non reuocatur, semper obligat: sed voluntas
 superioris lege explicata nequit per inferiorem reuo-
 cari; ergo quandiu illa ab ipso superiore non reuo-
 catur, retinet suam vim obligandi. Maior patet, quoniam
 ex ea formaliter pendet legis obligatio. Minor probatur,
 quia nequit inferior superioris voluntatem reuo-
 care, nisi per implicitam saltem potestatem sibi ab ip-
 so superiore concessam, quia cum nullum ius inferior
 habeat in voluntatem superioris, non poterit illam
 reuocare, nisi per potestatem sibi ab ipso superiore
 concessam. Atqui ex vi ordinariæ potestatis, quam
 inferior accipit ad subditos gubernandos, nullam ac-
 cipit, neque explicitam, neque implicitam potestatem
 dispensandi in omni lege & voluntate superioris, nam
 eam tantum potestatem censetur implicite à superio-
 re cum ipso officio gubernandi accipere, quæ necessa-
 ria est ad rectam suauemque subditorum guberna-
 tionem: ad hanc autem necessaria non est potestas dis-
 pensandi in omni lege, & voluntate superioris: quin
 potius ad directam gubernationem pertineret, non
 posse inferiorem cum suis subditis dispensare in om-
 nibus, in quibus potest superior, vt debita subordina-
 tio inferioris cum superiore, quæ ad rectam guberna-
 tionem necessaria est, melius archiūque conseruetur.

5. Restat modò responderè ad argumenta con-
 traria superius posita: Et

Ad primum ex cap. superius respondeo, non esse ean-
 dem rationem de absolute à censuris, & de dis-
 pensatione in legibus. Nam absolutio à censuris non
 est contra, aut præter legem superioris; sed secundum
 illam: canones enim instituerunt censuras, vt homines
 corrigentur, vnde qui iam sunt correcti, non possunt
 censuris puniri, sicut alii poenis: & si post censuras in-
 flicta corrigantur, debent statim absolui à Parocho,
 nisi absolutio sit reseruata superiori. Ideo nihil mirum
 si cum officio concedatur, posse ab inferiori dari ab-
 solutionem, quando non reseruatur. Dispensatio verò
 est contra legem, vnde cap. cum illorum de sentent.
 excommuni. difficilior censetur dispensatio, quam ab-
 solutio. Præterea absolutio à censura, præsertim ex-

Communicatione, ordinatur ad bonum animæ, & est
 necessaria ad vsum Sacramentorum; idè ex consue-
 tudine merito concessa intelligitur, quando non re-
 seruatur: quod secus est de irregularitate, & similibus.
 Vnde non solum Episcopo, sed etiam Parocho cense-
 tur concessa absolutio censura canonis non reseruata
 d. cap. superius: nemo autem dicit, Parochum etiam dis-
 pensare posse in omni lege canonica non specialiter
 reseruata.

6. Ad secundum respondeo non esse simile de
 votis, quia dispensare in votis non est dispensare in
 lege naturali, vel diuina, imò nec humana proprie di-
 cta, sed in lege priuata largè dicta, quam vouens sibi
 imposuit: sed potius est cedere iuri Dei prouenienti
 ex tali voto, & ideo in votis omnibus non reseruatis
 iure vel consuetudine, id potest Episcopus, qui hanc
 à Deo potestatem habet, animarum saluti necessa-
 riam. Respondeo secundò, in votis, quia frequenter
 occurrunt, præsumptam esse Papæ commissionem:
 idem est in seiumis, & festis quia valde onerosum
 esset frequenter ad Principem recurrere; idè veri-
 simile est, ipsum velle, vt in his Episcopi dispen-
 sent.

7. Ad tertium, & quartum argumentum patebit
 responso in sequenti resolutione.

Itaque dicendum est, quòd Axioma illud, Episco-
 pus potest in sua Diocesi, quidquid potest Papa in
 vniuersa Ecclesia, nisi ab ipso Pontifice prohibeatur,
 nullo iure fundatum est, & in rigore est falsum, nisi
 multis modis limitetur, vt bene inquit Suarez lib. 6.
 de legibus cap. 14. num. 6. Nam in primis supponit,
 Episcopos habere ex iure diuino, absolutam, & vni-
 uersalem iurisdictionem intra suas Dioceses, limita-
 bilem tamen à Summo Pontifice, hoc enim falsum
 est. Nam apud me certum est Episcopos immediatè
 habere iurisdictionem ab ipso Summo Pontifice, ad
 quem etiam spectat, gradum & modum illius iurisdic-
 tionis definire.

8. Deinde, multa sunt, quæ potest Papa in vni-
 uersa Ecclesia, quæ, in rigore, numquam potuerunt
 Episcopi; saltem eo modo, quo illa potest Pontifex, vt,
 v.g. committere Presbytero ministerium sacramenti
 Confirmationis, vel Ordinis; saltem quo ad minores:
 dispensare in matrimonio rato non consummato vel
 in voto solemniter concedere Indulgentias absolutè pro
 viuus, & defunctis, vsque ad plenariam remissionem:
 instituire censuras, canonizare Sanctos eo modo quo
 à Pontifice fit.

9. Denique, si in aliquo sensu tolerari potest il-
 lud Axioma, solum est, quo ad ea, quæ pertinent ad
 ordinariam gubernationem moraliter necessariam,
 vel conuenientem ad salutem animarum, & conside-
 rando potestatem Episcoporum, priusquam Pontifex
 aliquid agendum statuatur, vel prohibeatur: sic enim intel-
 ligitur vnusquisque Episcopus habere in tota sua
 Diocesi totam potestatem; quia ex vi muneris con-
 ceditur, & vt sic spectata non habet vnde limitetur.
 Postquam verò Pontifex aliquid particulare per suam
 legem præscribit, aut prohibet, eo ipso excipit illud ab
 ordinaria iurisdictione inferioris & idè, nisi aliunde
 ei concedatur potestas dispensandi, non habet illam
 ex vi solius ordinariæ potestatis.

10. Tandem dici potest legem ipsa eo ipso quòd
 superioris est, secum asserere prohibitionem, vt nullus
 inferior audeat in eam faltem mittere, nisi ei conce-
 datur, neque præter virtutem, & quasi innatam pro-
 hibitionem, alia formalis, & expressa per se requiritur.
 Vnde illud Axioma vel falsum est, vel malè ad præ-
 sentem materiam applicatur: quia in dispensatione
 legis superioris, vel inuoluit repugnantiam, vel aliquid
 superfluum, & sine fundamento requirit, & limitatum
 eo modo, quo dixi, nihil in proposito deseruit.

11. Hæc fufius tractare volui, ne Epifcopi (ego feo quid loquor) putent fe in fuis Diocæfibz elle Romanos Pontifices, ex illo falfo principio Canonico ftatum, quod quicquid potest Pontifex in toto Orbe potest Epifcopus in fua Diocæfi, ni fi exprefse prohibeatur. Vide Layman lib. 1. tract. 4. c. 7. §. 2. num. 5. Suarez in 3. part. difp. 36. fecl. 2. §. 2. pars, & alios Doctores pro nofta fententia citatos.

RESOL. XXVI.

An fint aliqui cafus, in quibus Epifcopi poffint difpenfare in legibus Pontificiis, etiam fi non habeant expreffam poteftatem.

Et pro praxi Superioris difficultatis in textu huius Refolutionis aliqui diverfi cafus enumerantur, & inferuntur, in quibus poteftas difpenfandi debet dici ordinaria, potius quam delegata.

Et notatur etiam poteftatem, quam habet Legatus, & ex privilegio Superiores Religionum ad difpenfandum cum Religiofis, & ad illos abfolvendum elle etiam Ordinariam, & non delegatam.

Ex quo inferitur poffe hanc poteftatem delegare.

Et tandem queritur, an Epifcopus poffit cum fubdito difpenfare, ut nunquam in tota vita ieiunet, vel ut Sacerdos nunquam recitet? Ex part. 8. tit. 3. Ref. 12.

§. 2. Ad hoc dubium refpondeo, elle varios cafus, in quibus licet Prælato inferiori difpenfare in lege Superioris, non folùm quando ipfum ius, vel ipfe Superior exprefse tribuit hanc poteftatem, tunc enim res eft omnino indubitata, fed etiam fi non tribuerit.

1. Primus eft in rebus, quæ frequenter occurrunt, ut funt ieiunia, recitatio horarum, auditio Miffæ, & fimiles: licet enim Summus Pontifex fuis legibus ad hæc obligaverit, potest Epifcopus, vel Rector Collegij Religioforum cum fuis fubditis difpenfare, quia foret intolerabile in his recurrere ad Papam, imo & contra ipfius Papæ voluntatem; quare tacitus, imo & debitus confenfus eft in Pontifice, ut prædicti Prælati difpenfent. Sic Caietanus in hac q. 97. art. 4. Sotus 1. de Inftit. q. 7. art. 3. Valent. difp. 7. 95. punct. 9. Manuël Rodriguez, cum Medina tom. 1. quæft. regul. lar. q. 22. art. 9.

2. Secundus cafus eft, quando materia levis, feu exigui momenti: appellat autem Sotus rem levis momenti eam, quæ non obligat fub mortali, & in eodem fenfu id approbat Suarez fuprà num. 9. & reliqui Doctores citati confentiant. Probatürque ratione, quia valde moleftum effer in his minimis recurrere ad fupremum legiflatorem, qui eo ipfo quoddammodo Prælatos conflituert, videret illis concessiffe poteftatem adhæc minima, licet res magni momenti ad fe aduocaverit. Vnde merito dubitat Sotus, an Epifcopus poffit cum fubdito difpenfare, vi nun-

quam in tota vita ieiunet, & ego crediderim non poffe, ficut nec difpenfare, ut Sacerdos nunquam recitet, eft enim res hæc magni momenti, & quæ non frequenter accidere folet; quare non eft credendum Pontifex voluiffe committere inferiori eam difpenfationem.

4. Tertius cafus eft, quando materia legis non eft communis, fed propria folùm fubditorum talis Epifcopi, vel Prælati, v. g. fi Pontifex aliquid præcepiffet folis fubditis Archiepifcopi Hifpalenfis, poffet ifte cum illis difpenfare. Sic Caietanus fuprà, & Medina ad artic. 4. q. 97. Valentia, & Sotus Probatür, quia cum ea lex fit lata folùm propter commodum, & utilitatem particularem talium fubditorum, videretur Summus Prælatas tacite relinquere relaxationem illius inferiori Prælato, cui fpecialiter incumbit eorum fubditorum gubernatio. Vide hanc doctrinam duplicatè Francifco Suarez fuprà n. 10. quia nec in iure, nec in vfu putat habere fufficiens fundamentum. Sed nihilominus autoritas prædictorum Doctorum, & ratio quam attulimus, eam fufficienter probabilem reddunt.

5. Quartus cafus eft, quando recufus ad fuperiorum effer valde difficilis, feu quando occurreret magna valde neceffitas, & effer periculum in mora. Tunc enim ex præfumpta voluntate Pontificis poffet Epifcopus difpenfare in lege illius, quæ doctrina recepta eft à Doctores, quos refert, & fequitur Suarez proximè relatus: & in controuerfia de matrimonio celebris eft cafus, in quo Doctores tribuunt Epifcopo poteftatem difpenfandi in impedimento matrimonij iam contracti bona fide faltem vnus contrahentis, cum non potest Summus Pontifex commode adiri.

6. Et hos cafus, præter Doctores citatos enumerat Granadus in part. 2. D. Thoma, contr. 7. tract. 3. part. 2. difp. 17. fecl. 1. n. 5. Salas de legibus, difp. 20. fecl. 3. n. 22. Gordonus in fuma lib. 3. q. 13. c. 3. n. 2. & Caltrus Palaus tom. 1. tract. 3. difp. 6. punct. 5. vbi ponit alios duos cafus.

7. Primus, quando leges non funt communes aliis Prouinciis, fed propriæ vnus; ita Valentia tom. 2. difp. 7. quæft. 5. punct. 9. & Azorius tom. 1. lib. 6. c. 15. q. 7. fed hunc cafum Palaus non approbat cum Suarez lib. 6. c. 14. n. 10.

8. Alter cafus appofitus à Palao, eft, fi confuetudine præfcribatur inferiori in lege fuperioris difpenfare. Nam confuetudo legitime præfcripta iurisdictionem concedit, ut conftat ex dictis de confuetudine: & traditur cap. cum conuingat, de foro competentis, & aliis ibi per gloffam. Ex quo fit Parochos, quibus de iure non competit difpenfatio, difpenfare folere in feftorum, & ieiuniorum obferuatione, videbatur enim maxime neceffaria illis hæc poteftas ob frequentes cafus expofitantes hanc difpenfationem. Sic Sanchez lib. 8. difp. 9. numer. 27. Suarez lib. 6. cap. 14. in fine. Baftius cap. 6. numer. 8. lib. 8. Ad huiusmodi cafum reduci potest poteftas, quam finguli Epifcopi habent pro fua Diocæfi difpenfandi in legibus Concilij Prouincialis; erat enim maxime expediens hanc illis Concilium facultatem concedere, ne fubditi obligati efferent pro difpenfatione obtinenda ad Pontificem recurrere, vel aliud Concilium prouinciale expectare. Sic docuit Suarez lib. 6. cap. 15. num. 7. Bonacina difp. 1. quæft. fecunda, punct. 1. numer. 14. Neque valet dicere Archiepifcopum hanc poteftatem habere, quia neque à iure illam habet, cum fit inferior Concilio, ficuti reliqui alij Epifcopi. Neque à Concilio inuenitur ei aliquo modo fpecialiter commiffa. Quocirca dicendum eft cuiilibet Epifcoporum pro fua Diocæfi commiffam elle. Ita Suarez fuprà, Sanchez lib. 8. difp. 17. n. 35. & feq. 9. Et

Sup. hoc inferius in Ref. 12. §. 1. à lin. 2. & in aliis eius primæ annotation.

Sup. hoc infra in Ref. 130. & in aliis eius primæ not.

Sup. hoc in Ref. præterita §. vii. & pro votis etiam occurrente neceffitate. & c. lege infra §. vii. Ref. 75.

ELANAE
Quinnia
O. III. IV. V
E. III